

на българщината въ този край“. (Ср. отчета на слив. мъжка гимназия, 1897/98). Кога собствено е почналъ Инзовъ да учи български въ Сливенъ — не се знае. За начало на просвѣтителната му тукъ дейность се посочва годината 1835 или 1835 — едноврѣменно значи съ отварянето на първото българско училище въ Габрово. Отъ тая дата нататкъ е и въвеждането въ българскитѣ училища на взаимната или алилодидактическата метода (до 1835 г. е периода на килийната или попска метода, а отъ 1872 г. нататкъ — периода на *звучната* метода).

Слѣдъ Инзовъ, за щастие въ наченатата му борба съ Цукала, въ Сливенъ идва банатския българинъ *Любенъ Младеновъ*, родомъ отъ банатското село Вършецъ. Той и Инзовъ сж прѣподавали по български. Учението му се е състояло въ изучаването на „Рибния букваръ“, прѣвеждане отъ гръцки на български, както правилъ и Инзовъ, землеописание, история и др. Учителствуването на Младеновъ е ставало въ сжщото училище, дѣто е билъ и Инзовъ, а по едно врѣме тамъ билъ даже и „Даскалъ Антончо“, който прѣподавалъ по гръцки (все въ частната къща дѣто сега е мъжката гимназия). Не се знае до колко тоя „Даскалъ Антончо“ има общо съ споменатия вече Антонъ Х. Кринчевъ.

Внѣ отъ посоченитѣ учители Инзовъ и Младеновъ, прѣзъ сжщия периодъ въ Сливенъ се чуватъ все още имената на споменатитѣ по-рано *Даскалъ Йоргаки*, *Димитъръ Кишиша*, *Ставраки*, *Даскалъ Диню* (Дйната), *Стефанъ Апостоловъ Бѣбрѣта* (синъ на гръцкия учителъ въ Сливенъ и прѣселенъ въ Влашко Апостолъ Х. Кондовъ), *Даскалъ Кънчо Юрдановъ*, *Димитъръ Марковъ*, *Даскалъ Костадинъ* и др., които имали частни училища или пъкъ сж били изъ разнитѣ квартали на града (Клуцохоръ, Кумлука, Ново-Село и т. н.)

За да се види до колко почвата за духовно пробуждане е била развита въ Сливенъ още прѣзъ първата декада отъ прѣселването (1830), нека приведемъ слѣднитѣ случаи. Така, между спомоществувателитѣ на Фотиновото общо землеописание (1843) фигурира и името на пословичния богатъ сливенецъ Х. Данчо (почтеннѣйшій и родолюбивый Г. Х. Данчо Дан. 10, Дѣла Х. Данчовъ).

Това е характерно, защото именно тия богаташи първенци, които подържали по-рано елинизма, отъ тия години насамъ почватъ да подържатъ българското дѣло съ още по-голѣма ревность.

Много по-дѣятеленъ и възторженъ защитникъ на българското училищно дѣло въ Сливенъ е билъ прочутиятъ основателъ на фабричната индустрия у насъ (1835) *Добри Желъзковъ*, който се записалъ за 10 екземпляра отъ Фотиновото землеописание (предпочтеннѣйшій, и вѣчно памятный въ народной похвалѣ и трудолюбїи Г. Добри Желесковъ 10).